

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ז.

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) מנחת עב, (ב) ס"ח ס"ח
י"ט ט"ז אחרת אומר לו היכא
(א) אלוטו מנחת עב, (ב) ס"ח ס"ח
א"כ א"כ א"כ א"כ א"כ א"כ א"כ
(ג) אלוטו מנחת עב, (ד) ס"ח ס"ח
(ה) אלוטו מנחת עב, (ו) ס"ח ס"ח
(ז) אלוטו מנחת עב, (ח) ס"ח ס"ח
(ט) אלוטו מנחת עב, (י) ס"ח ס"ח
(יא) אלוטו מנחת עב, (יב) ס"ח ס"ח
(יג) אלוטו מנחת עב, (יד) ס"ח ס"ח
(טו) אלוטו מנחת עב, (טז) ס"ח ס"ח
(יז) אלוטו מנחת עב, (יח) ס"ח ס"ח
(יט) אלוטו מנחת עב, (כ) ס"ח ס"ח
(כא) אלוטו מנחת עב, (כב) ס"ח ס"ח
(כג) אלוטו מנחת עב, (כד) ס"ח ס"ח
(כה) אלוטו מנחת עב, (כו) ס"ח ס"ח
(כז) אלוטו מנחת עב, (כח) ס"ח ס"ח
(כט) אלוטו מנחת עב, (ל) ס"ח ס"ח

דל טומאה מה זכור שרייה רחמנא. דכתיב [במדבר ט] איש כי יהיה
טומא לנפש עשה פסח שני איש נדהא לפסח שני ואין זכור נמחין אכל
זבין ומלוערין נדות ויולדות שטומאתו יולא עליו מנופו לא הותרה
ובועל נדה כנדה: מורינא היכא דאיכא שרייה לאכילה. דלע"ז דקרנן
זכור קרב בטומאה אינו נאכל

דכל טומאת כדאמר' כביד לולין (פסחים
אמר רב ששת מנא אמינא לה ^בדחניא
היה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת
בידו ^באומר ומביאין אחרת תחתיה ואם
אין שם אלא היא אומרין לו הוי פקח ושתוק
קתני מיהת אומר ומביאין אחרת תחתיה
אמר רב נחמן ^במורינא היכא דאיכא שרייה
לאכילה מיתבי ^בהיה מקריב מנחת פרים
ואילים וכבשים ונטמאת בידו אומר ומביאין
אחרת תחתיה ואם אין שם אלא היא
אומרין לו הוי פקח ושתוק מאי לאו פרים
אילים וכבשים דהג אמר לך רב נחמן לא
פריס פרי ע"ז אף על גב דצבור הוא כיון
דלא קביע ליה זמן מהדרין אילים באילו
של אהרן דאע"ג דקביע ליה זמן ביון דיהוד
הוא מהדרין כבשים בכבש הבא עם העומר
דאיכא שרייה לאכילה מיתבי ^בדם שנטמא
וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה כי
תניא הריא דיהוד ת"ש ^בעל מה הציץ
מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב
שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס
בין ברצון בין ביהוד בין בצבור וא"כ טומא'
היתר היא בצבור למה לי לרצוי אמ' לך רב
נחמן כי קתני הציץ מרצה ארדייה ואיכתיב
אימא אפי' תימא בצבור בהנך דלא קביע
לה זמן מיתבי יגושא אהרן את עון
הקדשים ^בוכי איזה עון הוא נושא אם
עון פיגול הרי כבר נאמר ^בלא ירצה ואם
עון נותר הרי כבר נאמר ^בלא יחשב
הא

תורה אור השלם

1. ויהי על מנחת אהרן
ונשא אהרן את שן
הקדשים אשר יקדשו
בני ישראל לכל מנחת
קדשים ויהי על מצחו
תמיד לרצון להם לפני
י: שמות כח לח
? ואם האכל יאכל
ביום השלישי מכל הוא
לא ירצה: ויקרא י"ט
3. ואם האכל יאכל
מבשר ובה שקלמו ביום
השלישי לא ירצה
המקריב אתו לא יחשב
לו פיגול ויהי וינשא
האכלתו מקחו שנה
ותשא: ויקרא י"ח

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואלו הם דין
שם אלו: (ב) שם ד"ה
מאי וכו' ואלו וכבשים
דמז: (ג) שם ד"ה פ' ס' כ'
וכי דרשה היא: לא ירצה
ד"ה נכנס ב' ח' המומר
כבש וכו' והאי מנחת:
(ד) שם ד"ה פ' כ' זכור
וכי טומאת כבש כבש וכו'.
י"ב פ' כ' א"כ אלוטו כוון
כבש כי איכתיב הולין
ויקטרו על האשים הולין
מרצה על טומאת ע"ז פ'
כ"ד לולין ד' פ"ז ע"ב:

גליון הש"ס

גם מורינא היכא דאיכא
שרייה בין מנחת טו
ע"כ טוס' ד"ה כ"י:

תוס' ישנים

פר דע"י. ואפי' דלמירן
בפרק הילולא לו (דף
ג.) דלמירן טומאה מלי'
קביעות זמן ולא זכור
יחד מנחת אהרן
אלא היא מנחת אהרן
סיקח וסחוק מפני שתיק
מרצה ואילו של אהרן
דמפניו אפי' קביעות לו
זמן מ"מ אהרן מהדרין
אטריה דשל יחד היא:

י"א א"י פ"ח מהלכות
פטילי מתקדשים ג'ל'
ל' ופ"ד מהלכות ט"ח
מקדש הל': [1]

מוסף רש"י

ומביאין אחרת תחתיה.
וקולרין וטומין איה
ביום. שלא יאמרו מחר
להקריב מנחת עמאל
ואפילו דמיר (מנחות
ג. ב.) דם שננטמא וזרקו
בשוגג. קטור אין
קרינות מקבלן טומאה
(מנחות ב.). הורצה.
קרבן לנפלים הדמיה.
ל' (פסחים טו.) וזמור
כשר כפילה (י"טו ד. ז.)
במזיד לא הורצה.
למית ליה לו אפי' חולין
לקטור. (פסחים טו.) ובג'לו
ובז'ס מה. על הדם
ועל הבשר ועל החלב
שנטמא. בין שננטמא הדם
בין שננטמא הבשר בין
שננטמא החלב. אין מרצה.
ולא שיהא כבש טומא.
דאין זמן משה ויהיה
לא תפסה דוהבשר אשר
יב טבל טמא לו יאכל,
אלא ל' יהושע אפטרין
דלמר (פסחים טו.) אם אין
כשר אין דם. וקאמר הכא
הי מילי כפלה כשר מן
למחלה. שאין זמן מרצה
על היכא לו אפטר הכשר.
אלא טמא כשר קודם
ויקרא דם הציץ מרצה
עליו להחיה דם הציץ
(טו.) בין בשוגג
בין במזיד בין באונס
בין ברצון. מוד לולין
אמר הוא. אלן בני שוגג
שיין מוד וכו' אומר שיין
לזון ושוגג וזמנת מרי'
מילי נפיה (טו.) אלוטו
שננטמא ככל כהו. אלן
מוד לולין חלה מלמח
היא. אלן אפרי דמתי אונס
מזי לזון. (מנחות ב.).
וגושא אהרן. זמן כתיב
ובז'ס ג. ב.) את עון
הקדשים. משל הקרבן
יבאיר וירצה ויהי מספר
על האכלתו אונס עמא
דשן הקדשים כתיב ולא
עון הכהנים (פסחים טו.)
וכי אידת עון הוא
נרשא. איה פסול היא
מכשיר (פסחים טו.) ואין
לומר שיכפר על עון הכהן
שקריב טמא שחי עון
הקדשים לאחר אלוטו
הקדשים. הא אפי' מרצה
אלא לכשיר הקרבן (מנחות
ב' ד.) אמ עון פיגול.
והיא ממשנת חוץ לתקופת
שנקראת פיגול במשנת
קדושים מתיי ואלו האלוטו
אלן ביום השלישי פיגול
הוא לא ירצה. ומקמיין לה
מכשיר כפ"י (פסחים טו.) אם
אפי' ענין לזון למנו מתי
ענין לזון לתקופת. הרי
כבר נאמר לא ירצה.
בקדשים מתי דמפשיין.
ואם עון נותר. מהשת
נותר ששתי על מנת
להחיה ואלולו חוץ למנו.
הרי כבר נאמר לא
יחשב. ואלו האלוטו יאכל
מבשר ובה שלמו ביום
השלישי וכו'. כפרשת טו

האכלתו מנחת אהרן.

שנדמית אללם בקושי נדמית וכל כמה דלמירן לאהדורי אטריה מהדרין:
כי קפני הציץ מרצה אדיחיד קפני. וזכור אהכשירה קפני שאף
של זכור כשר ולא על ידי זין אלא הימיר הוא אללו: ואי בעיט אימא
אזכור. נמי קאי ובהנך קרבנות דלא קבע להו זמן שלא נדמית
טומאה אללו קאמר לזין מרצה עליהן: הי' אם שון פיגול הרי
כבר נאמר לא ירצה ואם שון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב. והכי
פירושו איזה עון ירצה בקרבן שיהא הציץ מרצה עליו שיהא כשר
אם שון מהשתנת חוץ לתקופת הקריבה פיגול כדאמרין בנזחים
(דף כה.) שלישי זה חוץ לתקופת הרי כבר נאמר בקדושים תהיו
פיגול הוא לא ירצה ואוקימנא בחוץ לתקופת במשנת זמנים ואם
עון מהשתנת נותר שחישב כשחישב על מנת לאוכלו חוץ למנו הרי
כבר נאמר המקריב אותו לא יחשב ואוקימנא במשנת חוץ למנו:
הא

על מה הציץ מרצה על הדם וכו' שניטמא בין בשוגג בין במזיד
(מנחות דף כה:) הן מרי בריות מרז בטומאה ומרז בזריקה וא"כ איכא
קאמר וי"ל דאיתו סברה לחלק כדאורייתא בין שוגג למזיד לא בזריקה ולא
דמפליגין בין שוגג למזיד היינו מדרבנן למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה
משום דאחלמנא דפסולא היא ועוד דלא נהמין לעשות מזה אלן בזריקה
בטומאה לא קנסויהו כיון דלאו מחילה פסולא הוא ועוד
במזה קא עסיק ולמר מהשתנת ליה להחמיר יותר בזריקה משום
בפרק הקומץ רבה לישני דהיא דעל מה הציץ מרצה אפרי דמפשיין
אין חילוק בין טומאת לזריקה ואפרי הוה אמרין דלא הורצה במזיד
מנדאורייתא דווקא אפרי לא הוה ליה למיתני סתמא הכי כיון דזמנא
(בימות דף ג. ד"ה ואל): על הדם ועל הבשר. כפסחים פ"ק (דף טו.) פ' רש"י
אורי' דאמיה אפי' כ"ר"א דלמר כי דם אע"פ שאין זכור הוא אלוטו
פיגול ולאפיקניהו מידי מעילה: אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא יחשב.
כי היא הגירסא ככל הספרים אלן שרשי' הגיה אפכא על
פי תמי' ובמנח הגיה דהא מסקיין בפרק שני דנזחים (דף כה:) דמרייהו
מקרי' אריכא נפקי וירשיה דקרא דאם האכל יאכל ביום השלישי
לא

את אהרן. ואמרין בנזחים ובמ"כ מהשתנת אללוטו כיון השלישי הכמוז מנדב, ומתי לא יחשב לו, אלמא לית ליה תקפתא: פסחים טו ע"י ובנזחים כג. בארובה לדחות גירסת אהרן.